

dragen til Yderne imod faste aarlige Afgifter, og idet det i § 4 i Loven af 1852 udtrykkeligt er udtalt, at Loven ogsaa skal finde Anvendelse paa de Tiender, om hvis Ydelse med et aarligt Bederlag der er indgaaet Overenskomster, der ikkun gjælde for en vis Tid, og de, der eies af vedkommende Tiendeydere uden at være bestemte til faste aarlige Afgifter, medens det med Hensyn til de forstnævnte af disse to Klasser af Tiender kun er bestemt, at de om Bederlaget indgaaede Overenskomster forblive i Kraft indtil Udløbet af den for deres Gylldighed bestemte Frist. Ligesom derfor enhver Hævning af Tienden i Nærven maa antages bortfalden, saaledes vil der nu kun i indskrænket Omfang kunne være Tale om det i Litra d. i Forordningen af 1818 omhandlede Forhold, da Tienden efter de anførte Love skal være overdragen Yderne for bestandig og ikke efter 1ste Januar 1856 kan være bleven overladt Yderne for en vis Tid, og for Litra c's Vedkommende turde Forudsætningen for dets Anvendelse, nemlig vedkommende Præsts eller anden Embedsmands Embedstid, forlængt være udløben.

Uagtet Tienden saaledes ifølge de nævnte Love skal være overdragen til Yderne for bestandig og kun ganske undtagelsesvis kan oppebæres efter tidsbegrænsede Overenskomster, og uagtet der som Følge heraf i Henhold til Forordningen af 15de April 1818, jfr. Forordningen af 10de Januar 1823 og Lov af 20de Juni 1850, i Landstat af det tiendeydende Hartkorn i Almindelighed kun skal svares enten 3 $\frac{1}{2}$ aarlig pr. Td. tiendeydende Hartkorn, naar Tienden er overdragen for bestandig til Yderne imod en fast og uforanderlig aarlig Pengebetaling, eller 16 $\frac{1}{2}$ aarlig pr. Td. tiendeydende Hartkorn, naar Tienden under andre Vilkaar for bestandig er overdragen til Yderne, svares der dog — som det af ovenstaaende Sammenstilling fremgaar — endnu bestandig saavel 4 $\frac{1}{2}$ og 18 $\frac{1}{2}$ som 20 $\frac{1}{2}$ aarlig pr. Td. i Landstat af tiendeydende Hartkorn, og i mange Aar har der været en komplet Stilstand i Overgangen fra de to sidste Klasser, hvilket tyder paa, at Skatteyderne ikke ere i Stand til at præstere de Bevisligheder for Amtstuen, som kræves for at blive overførte til de lavere beskattede Klasser, og som de tidligere i Reglen fik fra Tiendekommissionerne.

Da der imidlertid efter det ovenfor Udviklede kun undtagelsesvis kan paahvile de sidstnævnte Hartkornsbetøb mere end enten 3 $\frac{1}{2}$ eller 16 $\frac{1}{2}$ aarlig pr. Td. i Landstat, kunde det synes at ligge nær, at Administrationen for Skatteyderne paatog sig at undersøge denne Sag og ned sætte Statten til det Betøb, som retteligt paahviler Tienden, men da Materialet hertil kun findes i Amtstiendekommissionernes og den overordnede Tiendekommissions Protokoller, der efter som de være fuldstrebn eller Forretningerne tilendbragte efter Loven af 1852 § 20 ere indsendte og bero i Indreministeriets Arkiv, medens de paagjældende Institutioner ved kongl. Resolution af 31te December 1864 ere ophevede, vilde det være forbundet med et i albeses intet Forhold til Udbyttet staaende Arbejde at oplyse, hvilke af de paagjældende Tiendeciere, der have overdraget Tienden til Yderne mod en fast og uforanderlig aarlig Pengebetaling og saaledes have Krav paa kun at svare 3 $\frac{1}{2}$ aarlig pr. Td. tiendeydende Hartkorn i Landstat, og hvilke der have overdraget Yderne Tienden under andre Vilkaar og saaledes kun have Krav paa at svare 16 $\frac{1}{2}$ aarlig pr. Td. tiendeydende Hartkorn, samt hvilke der endnu mulig maatte oppebære Tiende efter Overenskomst paa Tid, og da disse Forhold paa den anden Side vel turde egne sig til at bringes ind under de almindelige Regler og de forstjellige Skattnormer hverken have finantiel Betydning eller nu længere kunne siges at fremme Tiendeafsløningen, synes der at være al Anledning til uden at kræve videre Bevisligheder om Sammenhængen med de enkelte Skatteobjekter ved en almindelig Bestemmelse at ned sætte den hidtil med henholdsvis 18 $\frac{1}{2}$ og 20 $\frac{1}{2}$ aarlig pr. Td. tiendeydende Hartkorn opkrævede Landstat til 16 $\frac{1}{2}$ uden Hensyn til, at der undtagelsesvis vil kunne findes Hartkornsbetøb, paa hvilke der endnu med Rette hviler den høiere Afgift.

Med Bemærkning, at en saadan Foranstaltning ikke kan anses for en Forandring af Skatteloven, foreslaas derfor, at Grundbetøbet for Landstaten à 8 $\frac{1}{2}$ halvaarlig pr. Td. af tiendeydende Hartkorn for 1ste Halvaar 1886 beregnes af:

Det Hartkorn, hvoraf tidligere beregnedes 8 $\frac{1}{2}$ halvaarl..	588,270 Td. 4 Skp. 1 Fdt. 2 $\frac{2}{5}$ Mb.
—	9 $\frac{1}{2}$ — . 11,209 — 2 — " — 2 $\frac{1}{4}$ —
—	10 $\frac{1}{2}$ — . 12,691 — 7 — 3 — 1 $\frac{1}{8}$ —

i Alt... 612,171 Td. 6 Skp. 2 Fdt. „ $\frac{1}{4}$ Mb.